

تاملی بر روش شناسی اسلامی در پژوهش‌های تربیتی با نظر به فراتحلیل داعیه‌های موجود

افسانه زارعی دهباغی^۱، مینا هلالی ستوده^۲

بیان مسائل

شناخت صحیح پدیده‌های طبیعی و اجتماعی در عالم، منوط به استفاده از روش‌های پژوهشی است. در دنیای معاصر، پیش فرض‌های مبتنی بر کثرت‌گرایی یا وحدت‌گرایی روشی منجر به استفاده از شیوه‌های متفاوت در رسیدن به هدف مورد نظر شده و این شیوه‌ها گرچه در علوم طبیعی به اهداف تقریباً یکسانی منجر می‌گردد اما در علوم اجتماعی نتایج ناهمسانی را به دنبال داردو همین امر موجب گردیده تردید درباره غیر علمی بودن این علوم فزونی گیرد. با توجه به رشد کثرت روش شناختی در حوزه علوم انسانی برخی از محققان اسلامی داعیه استفاده از روش شناسی اسلامی را در سر می‌پرورانند. هدف این پژوهش بررسی و نقد مقالاتی است که این داعیه را دارند. در بیان ضرورت توجه به این روش، این افراد بر این باورند که این جوامع مختصات خاص خود را دارند. این مختصات به سبب استواری پدیده‌های اجتماعی بر مبنای مفروضات هستی شناسی و انسان شناسی خاصی استوار می‌باشند. از این رو ضروری است که روش یا روش‌هایی متناسب با این مفروضات استفاده شود. تا پدیده در جامعیت خود مورد مطالعه قرار گیرند. با نظر به این مطلب که دین اسلام به سبب داعیه حضور در تمام عرصه‌های مختلف توصیه‌هایی برای چگونگی رفتار و حتی اندیشه، در خصوصی ترین عرصه‌های زندگی انسانی را دارد. از این رو منجر به شکل گیری پدیده‌ای اجتماعی و تربیتی متفاوت از جامعه غربی با سابقه اومانیستی می‌شود. شاهد این مدعای نیز می‌تواند ناکارامدی تئوری‌های غربی در حل مسائل جوامع مسلمان باشد. به نظر می‌رسد جامعه ایران با ساختاری دینی حامل پدیده‌های اجتماعی متفاوت از جوامع غربی است.

zareiafsaneh@yahoo.com
sotodem@yahoo.com

¹-دانشجوی دکترای فلسفه تعلیم و تربیت دانشگاه تربیت معلم تهران،
²-دانشجوی کارشناسی ارشد جامعه شناسی، دانشگاه تربیت معلم تهران،

سوال‌های پژوهش

- 1- داعیه‌های موجود درباره روش شناسی اسلامی با نظر به چه رویکردی به این امر پرداخته است؟
- 2- موانع و محدودیت‌های رویکردی این داعیه‌ها چه چیز‌هایی است؟
- 3- چگونه می‌توان از روش شناسی اسلامی پژوهش‌های تربیتی استفاده نمود؟

چارچوب نظری

تحقیق کیفی فرایندی پژوهشی است که بر اساس روش‌های سنتی منطقی بنا شده و با طرح یک مسئله به بررسی مشکلات انسانی و اجتماعی می‌پردازد و بر اساس اطلاعات برگرفته از شرایطی طبیعی، تصوری جامع از مسائل ترسیم می‌کند (کرسول^۱، ۱۹۹۸). در واقع این روش‌ها شیوه‌های متداولی هستند که بر اساس دیدگاه‌های رسمی و متفاوتی نظری انسان‌شناسی، تاریخ و جامعه‌شناسی شکل می‌گیرند و روش‌های پدیدار شناسی، تئوری‌های میدانی، مردم‌شناسی، مطالعات موردي، بیوگرافی و ... را در بر می‌گیرد (همان). اما امروزه کثرت گرایی در رشته‌های علوم اجتماعی به طور فزاینده‌ای استفاده از روش‌های چندگانه را پیچیده کرده است. (المان^۲، ۲۰۰۸) و بدینسان روش شناسی در علوم اجتماعی برای حل این مشکل مورد توجه قرار گرفته است. باید توجه داشت که روش شناسی با روش به لحاظ معنایی تفاوت دارد هر چند که آشکارا به یکدیگر وابسته و متصل‌اند.

روش‌ها

روش فراتحلیل شیوه‌ای کارامد برای تلخیص نتایج شمار چشمگیری از مطالعات موجود ارائه می‌دهد و می‌تواند پیوند‌هایی که پیش از این مشخص نبود را آشکار کند (جولیا لیتل و همکاران، ۲۰۰۸). در این روش ما می‌توانیم اطلاعات موجود را یا فرا تلخیص و یا فرا ترکیب نماییم که در این مقاله به شیوه فرا تلخیص عمل نموده که در آن تمام پژوهش‌های کیفی، ابتدا

¹-Creswell, J. W.

²-Colin Elman

سومین همایش انجمن فلسفه تعلیم و تربیت ایران روش شناسی و روش‌های پژوهش در فلسفه تعلیم و تربیت

تلخیص شده، سپس همه گزارش‌های مرتبط با حیطه پژوهشی مورد نظر تقریب خواهد شد. برای اجرای روش فراتحلیل ابتدا حوزه ای انتخاب می‌شود که نتایج پژوهش‌های انجام شده در آن حوزه دو پهلو و یا مشتبه کننده باشد. سپس مراحل زیر به ترتیب انجام می‌شود. ۱- شناسائی منابع و ارزش یابی نتایج پژوهش‌ها. ۲- ترکیب و تلخیص نتایج پژوهش‌های انتخاب شده و مقایسه آنها با یکدیگر. ۳- ارزش یابی نتایج فراتحلیل به منظور کاهش خطأ. ۴- شناسائی منابع و ارزش یابی نتایج پژوهشها.

یافته‌ها

هر چند ظهور رویکرد‌های جدید در مورد علوم انسانی و روش شناسی این علوم منجر به ظهور روش‌های پژوهشی نوینی در عرصه علوم انسانی شده اما با نگاه موردنی به علوم انسانی می‌توان گفت که هنوز در برخی از رشته‌ها ابهام‌هایی از حیث روش پژوهش وجود دارد و سخنان ناگفته در آن‌ها محسوس است (باقری، ۱۳۸۹). افرادی همچون فایبراند این ادعا را طرح نمودند که این تفکر که علم طبیعی علمی است، مستقل از ایدئولوژی، پیش داوری اجتماعی و نظایر آن، صرفا «قصه پریان» است، زیرا هیچ تفاوت اساسی میان علم طبیعی و ادعاهای عرفان یا دین وجود ندارد (خامدمی، ۱۳۸۵).

در بررسی برخی مقالات در باب روش شناسی اسلامی این ادعا مطرح شده که منظور از اصطلاح تفکر اسلامی، مخصوص یک معنای تنگ، محدود، سخت و دشوار نیست، بلکه از معنای وسیع و فراگیری بحث می‌شود که شامل سمت و سوی همه تلاش‌ها و تفکرات، در چارچوب اهداف و خواسته‌های اسلامی می‌شود و آن عبارت است از تکیه بر منابع معین در تفکر، که مهمترین آنها تکیه بر وحی که کتاب و سنت بیان گر آن است، به عنوان منبع مهم شناخت است؛ چرا که کتاب و سنت، شامل ارزش‌ها، مبانی اساسی، جهان‌بینی و دیدگاه‌های اخلاقی است. اساساً وظیفه وحی پایه گذاری ارزشها، جهان‌بینی و بیان آغاز و انجام جهان است که در عین حال از مسؤولیت عقل در تفکر صحیح اسلامی نیز غفلت نکرده است. بنابراین، تفکر اسلامی بدیهیات عقلی سامان یافته‌ای را که در بحث معرفت شناختی بکار می‌رond، محترم می‌شمارد و در عین حال، احتمال وقوع عقل را در خطا نادیده نمی‌گیرد.

نتیجه گیری، بحث و پیشنهادات

در مقالات روش شناسی می‌بایست قبل از هر چیز، واژه اسلام به روش‌نی تعریف شود. چه بسیاری از محققان اسلام را مترادف مسلمانی به کار می‌برند که این دو واژه با یکدیگر تفاوت هایی دارند. از سوی دیگر پیش فرض‌های هستی شناسانه، معرفت شناسی و موضوعات منطقی که در پس سوالات پژوهشی محقق قرار دارد اهمیت اساسی در تعیین نوع روش مورد نظر دارد. و بدینسان در روش شناسی ما با پدیده‌ای مواجهه ایم که بر مفروضات انسان شناسی و هستی شناسی خاص خودش مواجه است که در بستر تاریخی-فرهنگی خاصی شکل گرفته، که در یک روی آن ما با دین مواجه‌ایم و در سوی دیگر با فرهنگی به قدمت چندین هزار سال. **واژگان کلیدی:** روش. روش شناسی اسلامی. فراتحلیل.

منابع

- باقری، خسرو. (1389). رویکرد‌ها و روش‌های پژوهش در فلسفه تعلیم و تربیت . تهران: پژوهشکده مطالعات فرهنگی و اجتماعی
- مهر محمدی، م. (1386). کند و کاو در ترجیحات روش شناختی پژوهشگران حوزه تعلیم و تربیت در ایران. تهران: سال ششم، فصلنامه نوآوری‌های آموزشی، شماره 20.
- 3- Land man. M. (2006). Getting quality in qualitative research: A short introduction to feminist methodology and methods. University of the West of England: Proceedings of the Nutrition Society , 65, 429–433.
- 4- Elman. C. (2008). Symposium on Qualitative Research Methods in Political Science. Arizona State University: The Journal of Politics. Vol. 70, No. 1, January 2008, Pp. 272–292.